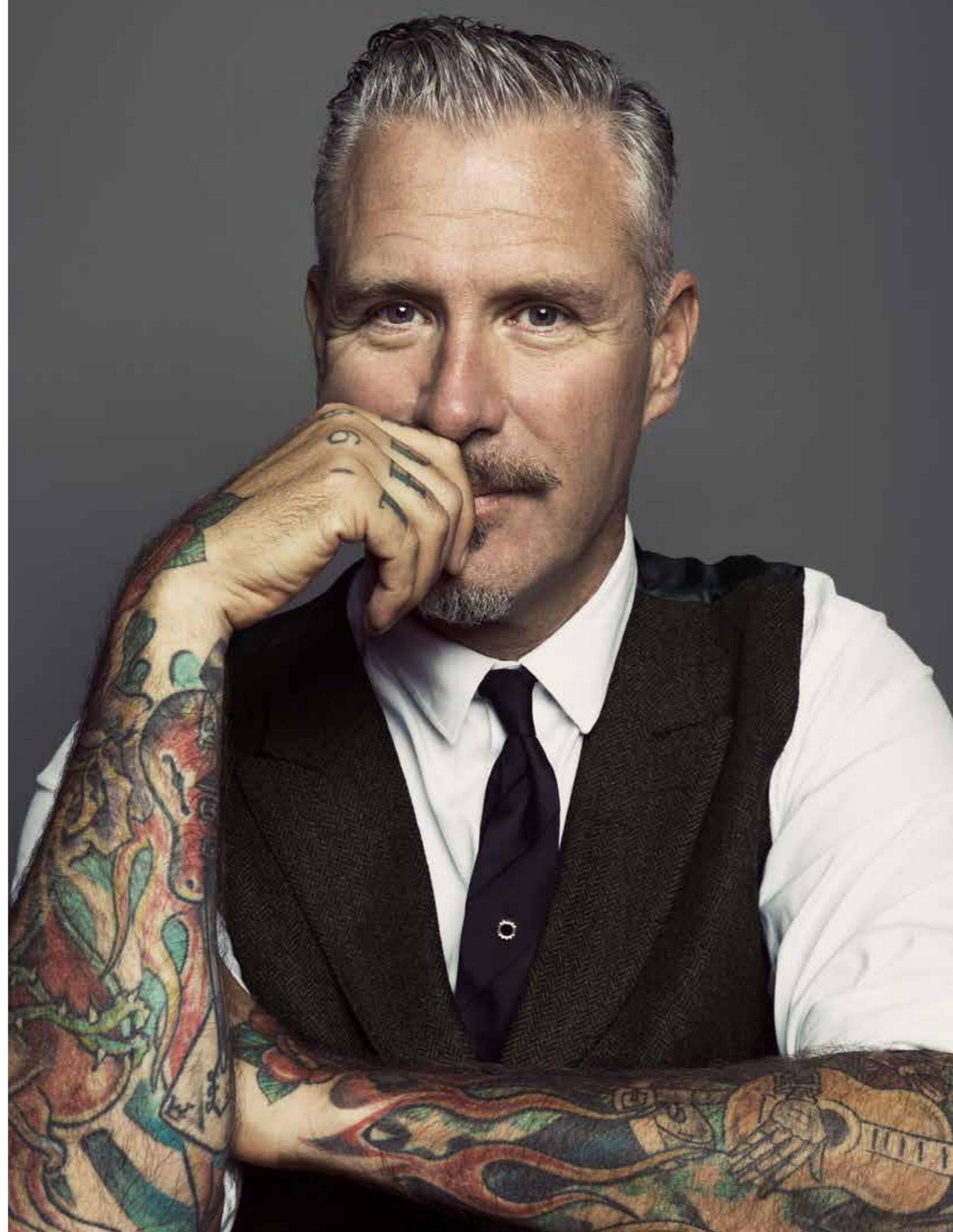

Eric Corton

TEKST PIETER VAN DER WIELEN
FOTOGRAFIE MARTHE HENNINK

Radio, televisie, radiojournalist, dj, acteren, toneel, schrijven. Eric Corton deed het allemaal en doet de meeste dingen nog steeds. "De energie is er nog, maar de onrust daar ben ik wel vanaf."

Eric's levenslessen

1. "Leef in het hier en nu. Vroeger wilde ik altijd overal tegelijk zijn, dacht ik dat het elders misschien wel leuker was. Daar ben ik vanaf. De energie is er nog, maar de onrust is weg."
2. "Kijken en luisteren, kijk om je heen, ervaar wat er gebeurt. Leef niet alleen in je hoofd of op je scherm."
3. "Zorg goed voor jezelf en leef gezond. Het is zo fijn dat als je wakker wordt, de dag echt begint en je niet met een kater eerst een liter koffie nodig hebt."
4. "Nooit ophouden met boos worden over dingen die je verontwaardigen, zoals onrecht bijvoorbeeld, het moet je blijven raken."

Heb jij iets met het thema? Jouw ouders leven nog... "Jazeker, en mijn moeder is nog levendig en springerig als altijd, maar mijn vader heeft een tijd terug waarschijnlijk een kleine hersenbloeding gehad. Ze weten het niet precies, maar hij heeft wel iets van een hersenbeschadiging opgelopen. Dat zie ik wel. Mijn oma had ouderdomsdementie, maar die werd er heel vrolijk van. Ze wist wel nog wel wie ik was, en mijn vrouw herkende ze ook nog wel, maar de kinderen herkennen werd al moeilijk. Dan vroeg ze: 'Wat een grote kinderen, van wie zijn die?' en dan zei ik 'Van

'Ik zou de keuze willen hebben om eruit te stappen als ik echt niet meer mezelf ben'

Met zijn op maat gemaakte Victoriaanse pak en zakhorloge kon Eric Corton zo zijn weggelopen uit een James Joyce verfilming. Het gilet zit wat ruimer om zijn middel en het jasje moet nodig worden ingenomen. "Tweeëntwintig kilo kwijt," straalt Corton. "Een paar keer per week fietsen, tachtig kilometer per keer op een lekker tempo en wat krachttraining en, nu komt het, niet meer drinken. Al meer dan een jaar geen druppel alcohol."

Oef, dat lijkt me zwaar. "Eerlijk, het valt mee. Ik had al periodes dat ik door de week niet dronk, dan viel ik twee kilo af, maar die zaten er op maandagochtend zo weer aan. Er is ook een nieuwe helderheid voor in de plaats gekomen die me erg bevalt, dat kwam na een paar maanden."

Dronk je zoveel? "Ik dronk wijn en dat vind ik wel erg lekker, en dan is het toch van één glas, twee glazen, veel glazen wijn."

Waarom dronk je? "Ik vind het lekker, niet omdat ik problemen had ofzo. Maar ik heb wel altijd heel veel energie gehad, daarin lijk ik ook op mijn moeder. Ik ben altijd bezig, altijd druk in mijn hoofd. Dus vroeger ging ik ook wel vaak op pad, of haalde nachten door. Dat sporten is wel een geweldige manier om die energie te kanaliseren."

Die energie, ik ben geen deskundige, maar een on-gediagnosticeerde ADHD lijkt me niet ver gezocht? "Dat zou heel goed kunnen. Of iets soortgelijks. Maar, die onrust zit me niet meer zo in de weg."

Je speelt de hoofdrol in Ma naar het boek van Hugo Borst... "Sterker nog, ik speel een solo, daar heb ik heel veel zin in, maar het is ook eng, want ik heb werkelijk niemand achter wie ik me kan verschuilen. Ik heb alleen een goede theatertekst die Marc Veerkamp heeft gemaakt, gebaseerd op het boek van Hugo. Mijn rol is die van een man die vertelt over de dementie van zijn moeder. De tekst is heel goed gelukt, wat knap is, omdat het gebaseerd is op een verzameling columns die een hele periode overspannen."

mij' en dan was het 'Jee! Wat leuk!' Elke keer weer. Maar ze had niet erg te lijden onder haar ziekte gelukkig. Ze bleef vrolijk. Alleen de laatste weken werd ze wat angstig."

Het boek van Hugo is ook een aanklacht tegen de manier waarop we in dit land de ouderenzorg hebben geregeld. "Ja, en ook tegen de wijze waarop we de oudjes wegstoppen, dat iemand anders er maar voor moet zorgen. Zo van: als ik maar genoeg betaald komt het vast wel goed, die mentaliteit."

Zorg jij voor je ouders? "Het is nog niet echt nodig, maar er is al wel een moment geweest dat er iets mis was en ik er met spoed naartoe moest. Ze wonen in Oosterbeek bij Arnhem, wat minstens een uur rijden is, dus in de praktijk is het meestal mijn zus die als eerste die kant op gaat, zij woont in Arnhem-Zuid."

Als je ouders ouder worden, is dat ook een spiegel van de eigen veroudering. Betrek je het proces op jezelf? "Ja, zeker. Dat is ook waar het boek van Hugo Borst over gaat, en het theaterstuk. We worden allemaal maar ouder en ouder, maar onze hersenen blijven niet altijd in goede staat. Ik merk dat wel. Er is tegenwoordig wel meer aandacht voor, bijvoorbeeld het belang van bewegen voor gezond oud worden. Een ander ding is hoe je wilt eindigen, als het echt op is. Dat is in praktijk moeilijk te regelen, maar ik zou zelf de keuze willen hebben om eruit te stappen als ik echt niet meer mezelf ben."

Heb je een goede band met je ouders? "Ja, zeer."

Je vader was kapper. "Ja, en mijn moeder stond ook in de zaak. Zelf hielp ik niet echt in de winkel, maar ik bracht weleens klanten naar huis op zaterdag. Oudere dames, dan discussieerden we over politiek. Eentje zei ooit: laten we nog een stukje om rijden, we zijn het altijd zo lekker oneens. Leuk was dat."

Een kapper is ook een sociale pleisterplaats. "Ja, maar mijn vader praatte nooit klakkeloos mee met zijn klanten. Hij hield nooit zijn mening voor zich.

‘Zo luister ik ook muziek, mijn voormalig muziekplatform Cortonville ging daarover: dat iets je meteen raakt en je daarna gaat uitvinden waarom’

Wat hij soms ook kon, was volkomen in gedachten knippen, ondertussen doen alsof hij luisterde en dan toch op precies het goede moment te vragen: ‘En hoe is het met uw man?’”

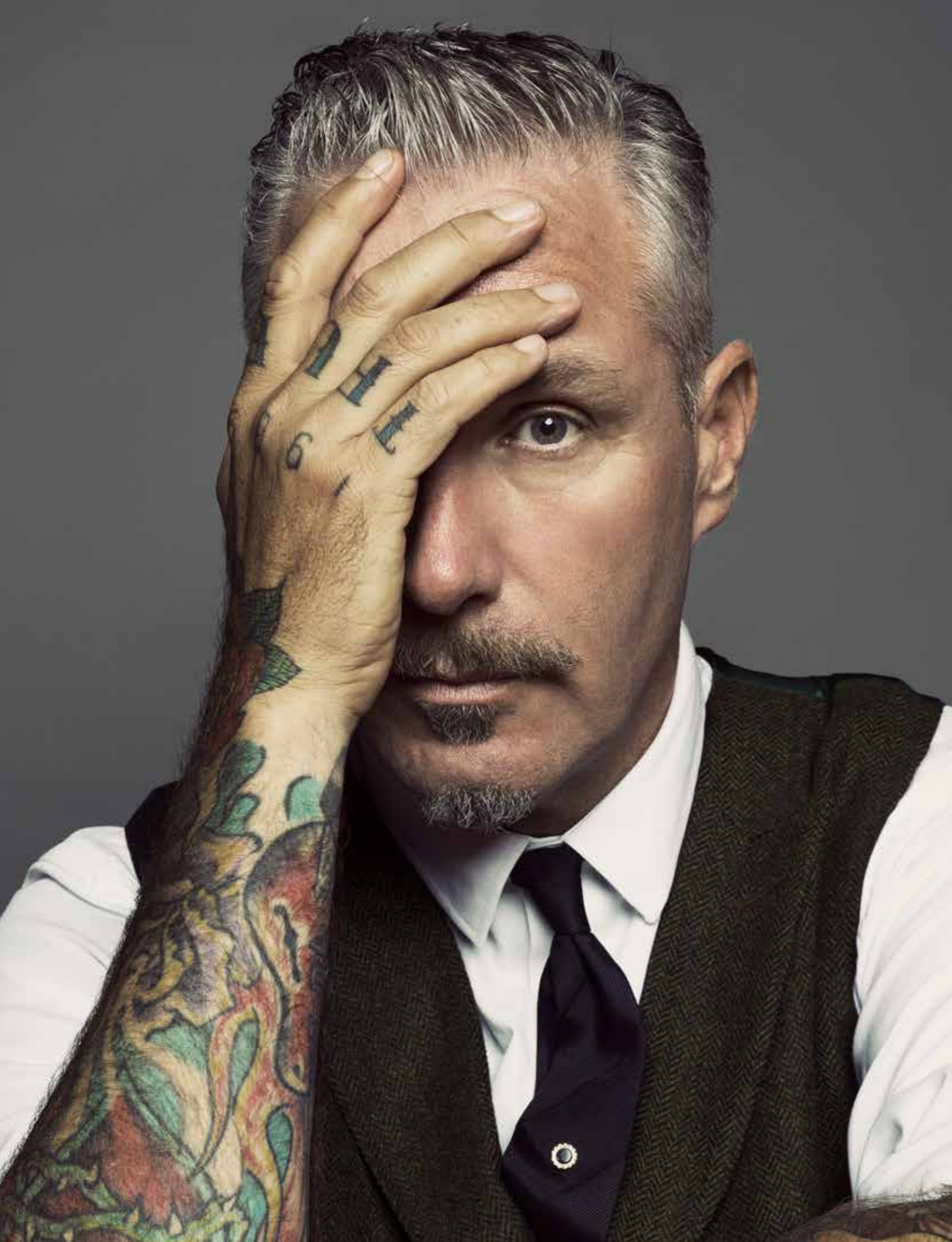
Je uiterlijk is bij jou ook altijd belangrijk geweest. “Ja, maar zo’n kapsel als dit, zo opgeschoren, dat deden mijn ouders niet. Mijn vader wilde liever dames knippen, meer zo’n Grace Kelly-rol of een watergolf.”

Was er cultuur thuis? “Niet heel veel, maar wel genoeg om mijn interesse te wekken. We gingen veel naar het gemeentemuseum in Arnhem, Pierre Jansen was daar directeur en die heeft me echt leren kijken. Hij zei: je loopt die zaal in en je kijkt naar links, en naar rechts en naar links en naar rechts en als je twee keer naar rechts kijkt, dan weet je dat je iets mooi vindt. Zo loop ik nog steeds altijd door musea. Zo luister ik ook muziek, mijn voormalig muziekplatform Cortonville ging daarover: dat iets je meteen raakt en je daarna gaat uitvinden waarom. En er was thuis ook muziek, klassiek, Creedence Clearwater Revival en Elvis en ik las heel veel, literatuur.”

Hoe kwam je op het idee om naar de toneelschool te gaan? “Ik had op de middelbare school een rolletje in een stuk van Molière en dat vond ik zo gaaf. En toen zei de docent die in Maastricht zijn opleiding had gehad: ‘De toneelschool, is dat niet iets voor jou?’ Het was alleen de tijd dat *Fame* net op televisie was, dus er waren belachelijk veel aanmeldingen, maar ik werd aangenomen.”

Maar niet afgemaakt? “Het was overleven. Ik deed de docentenopleiding en dan moest ik een stage lopen, toneellessen geven aan een groep basisschoolleerlingen met gedragsproblemen, dat werkte niet voor mij. Ik was zelf amper negentien. Ik probeerde nog naar de acteursopleiding over te stappen, maar die hadden al zoveel leerlingen. En net toen werd ik gevraagd door een gezelschap om mee te gaan, spelen. Die kans heb ik meteen aangegrepen. Toen ben ik jeugdtheater gaan maken. Geweldig vond ik dat.”

5 goede voornemens

- Aan mijn roman beginnen.
- De agenda leeg houden zodat er ook eens iets nieuws kan ontstaan.
- Veel fietsen, dat moet ondanks alle drukte blijven.
- Spelen in het theater.
- Vaker bij mijn ouders langgaan.

Maar nog liever was je rockmuzikant geworden? “Ja, dat heb ik ook nog een tijdje gedacht, dat dat het zou zijn. Maar dat is niet gelukt. Gelukkig maar, want dan was ik nu hartstikke dood geweest, daar ben ik van overtuigd. Dan was ik vol dat rock-'n-roll-leven ingedoken en zat ik hier niet zo fris en fruitig. Eigenlijk had ik kinderarts moeten worden, iets doen voor de wereld. Ik heb ook weleens een soort beleidsfunctie achter de schermen overwogen maar dat lijkt me bij nader inzien niet echt iets voor mij.

Maar de grote vraag wat je later wilt worden is nooit opgelost? “Nee nog steeds niet. En dat hoeft ook niet meer. Ik merk wel dat ik het gelukkigst ben als ik gewoon iets kan maken, op het toneel of met een gitaar om mijn nek zoals ik laatst heb gedaan in weer een andere voorstelling.”

Je hebt heel veel verschillende dingen gedaan, dj, radiojournalist, televisie, acteren, toneel, muziek, schrijven. “Ja, en het is nog niet af, ik doe de meeste van die dingen nog steeds. Maar als iemand zegt: ‘Eric, leuk dat je het wilt, maar het is niet goed, dus doe het alsjeblieft niet,’ dan ben ik de eerste om op te stappen. Er zijn zoveel betere muzikanten dan ik, dus daar ben ik destijds mee gestopt. Ik vind het heel leuk om nu, na heel lang voornamelijk radio te hebben gemaakt, weer meer te gaan acteren. Daarbij heb ik het gevoel dat ik mijn eigen ding kan toevoegen.”

Wat is jouw talent? “Misschien wel dat: dat het nooit af is, ik blijf altijd zoeken, blijf altijd enthousiast voor iets nieuws.”

Speelt er ook onzekerheid mee? “Jazeker. Maar niet dat ik elke nacht zwetend wakker word. Maar er is altijd onzekerheid: gaat het wel goed worden? Kan ik dit wel? Maar dat heeft me nooit tegenhouden.”

Die spanning is ook lekker? “Ja en die spanning is ook goed, die houdt je scherp.”

Op de radio durfde je ook veel van jezelf te tonen; je zat er nooit als functionaris. “Ja en dat vind ik cruciaal. Bij

alles wat je doet, dat je jezelf laat zien, of doorschijnen in wat je doet. Je hebt natuurlijk een rol, maar de mens moet ook zichtbaar zijn. Dat het geen maniertje wordt, of dat je doet alsof.”

Je bent niet zo lang geleden gestopt op Radio 1. “Ook daarom, het zat me in de weg. Elke dag nieuws behandelen zonder dat ik er echt zélf iets mee kon doen, behalve anderen erover interviewen. En het ene gruwelijke bericht was geweest en er was alweer een ander. Op de redactie is het ook bijna elke dag dezelfde routine. Vergaderen, koffie. Op een dag kwam ik aangereden en dacht ik: shit, er staat iemand op mijn parkeerplek. En daarna dacht ik: wacht even, mijn plek? Kort daarna ben ik gestopt. Er zijn mensen die die baan zo graag en goed zouden doen, waarom zou ik er dan met tegenzin blijven zitten?”

Vind je het niet spannend om je werk op te zeggen? Je hebt ook een gezin dat je moet onderhouden, de huur moet worden betaald. “Niet meer zo. Vroeger had ik weleens de angst dat ze straks allemaal zouden zien dat wat ik

doe niks voorstelt en het zou opdrogen, maar tegenwoordig denk ik steeds vaker: er komt wel weer wat. Ik werk al 27 jaar en heb altijd wel iets gehad. Ik heb geen angst meer, dat geeft wel rust.”

Heb je angst gehad voor verantwoordelijkheden? Vader worden, huis kopen, dat soort dingen. “Ik wist altijd dat ik vader wilde worden, maar toen het zover was vond ik dat wel verwarrend. Het was intens, vooral het idee dat iemand echt van mij afhankelijk was. In die tijd deed ik ook nog zoveel andere dingen; het heeft wel een paar maanden geduurd voor ik het op een rijtje had.”

Sloeg je dan op de vlucht? “Nee, absoluut niet, maar het was meer het gevoel, weer die onrust.”

Je bent als ambassadeur voor het Rode Kruis veel in Afrika en Midden-Amerika geweest, in gebieden waar problemen heersen. Hoe heb je dat ervaren? “Dat is vaak wel zwaar, maar tegelijk, weet je, het gaat daar echt niet om mij. Wat ik voel of vind, en ik voel echt wel wat, is niet belangrijk. Ik stap even later weer in een vliegtuig naar huis. Ik heb met een aantal mensen in Kenia, waar ik nu al tien jaar kom, wel echt een vriendschap ontwikkeld. We hebben wekelijks contact, bijvoorbeeld met John. Ik leerde hem kennen in 2007 toen het in Kenia echt heel slecht ging. Honderdduizenden waren op de vlucht, er was veel kapot. John was chauffeur voor het Rode Kruis. Inmiddels is John logistiek manager bij het Rode Kruis en heeft hij twee dochters. Hij is iets jonger dan ik, de mogelijkheden zijn daar veel beperkter dan, maar hij doet het wel allemaal.”

Wat zou je nog willen in dit leven? “Ik zou graag een tijd, tenminste een jaar, in Kenia willen wonen. Ik ben er zo vaak geweest en heb er voor mijn gevoel een tweede thuis gevonden. Ik zou daar gewoon een tijdje willen zijn en schrijven en helpen op het boerderijtje van John, bijvoorbeeld. Maar het is een liefdevol strijdpunt thuis, want mijn vrouw voelt er niet echt iets voor.” ✨

ERIC LIVE BEKIJKEN? JE VINDT MEER INFORMATIE EN DE SPEELLIJST VAN DE VOORSTELLING MA OP ERICCORTON.NL

‘Ik wist altijd dat ik vader wilde worden, maar toen het zover was vond ik dat wel verwarrend’